

ALCHYMIE RODINY

aneb naše RODINA nám pomáhá zjistit, kdo jsme

Z původní rodiny pocházíme a další rodinu si v průběhu života vytváříme. Je naší přirozeností, že toužíme patřit někam, kde se budeme cítit jako doma, kde můžeme sklonit hlavu a vnímat lásku, úctu, respekt i vnitřní klid. Jak blízko k sobě máme? Jaká výzva spočívá v pochopení našich nejbližších?

JAKÉ JSOU NAŠE KÖRENY? A PROČ ZROVNA TATO RODINA?

Kořeny jsou potřeba, abychom byli v životě pevně zakotveni a měli z čeho vyrůstat. A tak jsme narozením „zasazeni“ do prostředí, které je pro nás to nejlepší, a kde se může naše osobnost nejlépe vyvíjet. Každý z nás se rodí do určitého rodu, do určité rodiny a konkrétním rodičům. Ať už se nám to líbí nebo ne, narodíme se přesně tam, kde jsme si to „vybrali“ nebo kde nás to osudově přitáhlo (zcela přirozeně a spravedlivě). Přitahují nás a spojují společné, stejnorodé rysy osobnosti, tj. vnitřní nastavení a povahové vlastnosti, ať už jsou to dary nebo slabosti. V tomto prostředí vyrůstáme a je velice důležité si uvědomit, že přesně to, co dostáváme „do vínku“, tvoří hned od začátku naši individualitu.

Získáváme možnost poznávat se a měnit se a mezi svými nejbližšími pak nejrychleji (a možná i nejbolestivěji) zjišťujeme, kdo doopravdy jsme.

ALCHYMIE RODINY

Naše rodina je první společenství, ve kterém se během života ocitáme, a to jednoduše tím, že se do něj narodíme. Měla jsem to velké štěstí narodit se a docela dlouhou dobu (21 let) žít dennodenně v kompletní trojgenerační rodině. Nikdy nezapomenu, jak si můj děda (nejstarší člen rodiny) vždy přál, abychom spolu vycházeli jenom dobře, a zdůrazňoval, jak je důležité, abychom se často navštěvovali, chovali se k sobě laskavě, abychom se měli jen rádi a pomáhali si. Jako nejmladší mi to přišlo úplně samozřejmé a naplno jsem si neuvědomovala, proč to zmiňuje tak často a je

to pro něj tak důležité. Postupem času, zejména když jsem si začala vytvářet svoji rodinu, jsem začala chápat, jak výjimečný a výživný je čas strávený s rodinou, že nic není samozřejmostí, že rodinné svazky jsou hotová alchymie ve spojení hmotného zázemí a duševního aspektu. Jak naprosto nevyhnutelná je láskyplná spolupráce nás všech, a také to, že kvalita našich vztahů zároveň určuje, jaký „Duch rodiny“ v ní vládne a zároveň ji ochraňuje. S jakou energií budou naše kořeny nadále vyživovány a jaké hodnoty tvoří naše zázemí, to ve výsledku ovlivní, co sklídíme.

NA RODINNÝCH VZTAZÍCH ZÁLEŽÍ

Je důležité, aby nám vztahy nebyly lhostejné. To, jak silné spojení a vazby v rodině vytvoříme, záleží zejména na našem

vzájemném komunikačním přístupu. Naši nejbližší jsou pro nás totiž těmi nejlepšími učiteli a tím největším obohacením. Každý z nás si nese ze svého dětství a ze své původní rodiny nějaký model výchovy, vlastní způsob smýšlení, přístupu k životu, vztah k autoritám i k ostatním lidem. Rodiče jsou pro děti vzorem, a proto děti kopírují a napodobují jejich chování. Pochopíme, že nelze někomu vyčítat styl výchovy, protože se chová přesně tak, jak nejlépe umí, jak mu to bylo ukázáno.

ZAČNĚME VE VLASTNÍM OBÝVÁKU

Proč nás naši nejbližší někdy tak vytáčí, dráždí, rozčilují? Protože s nimi máme ty nejsilnější a nejhlubší citové vazby (i když to tak nevypadá a nepripouštíme si to), a dokážou nás zranit a zasáhnout na tom nejcitlivějším místě. Bolí nás to, protože je máme rádi.

Vztahy v rodině jsou různé, s někým si rozumíme více a s někým méně, pro někoho jsme nepochopitelní, někomu se nelíbí naše životní cesta a nemůže se přes to přenést. No uznejme sami, že to občas není úplně snadné, „vyjít“ s rodinou – věnovat jim čas, pochopit je, uznat, přijmout, odpustit,... Neustále se učíme, jak spolu vycházet a jak docílit toho, abychom se cítili všichni co nejspokojeněji. Tím, jak za pochodu dozráváme, se mění naše vztahy a postoje. Pro dokonalé soužití člověka s rodinou je nevyhnutelná vzájemná harmonie. Člověk by se měl naučit moudře žít, aby zabránil ničení vztahů. Přijde mi, že RODINA je taková alchymie životní moudrosti, spoluvytváření vzájemné úcty a respektu s cílem vědomého sebezdokonalování.

NEPŘIJETÍM VLASTNÍ RODINY DÁVÁME NAJEVO, ŽE ODMÍTÁME SEBE

V rodině se můžeme potýkat s různými a rozmanitými úskalími: čelíme uplatňované rodičovské autoritě (častými příklady a požadavky poslušnosti se mrzačí individualita člověka), bojujeme se záplavou emocí, s nedostatkem času a neulehčují nám to ani situace, které až ohrožují zdraví, bezpečí nebo naši psychickou rovnováhu. Prožíváme komunikační kolize, usilujeme o dohody, vysvětlujeme, zároveň máme osobní krize, snažíme se udržovat manželství (někdy jenom kvůli dětem), poskytneme prostor pro rozhodování dětí...

Můžeme mít pocit, že do naší rodiny nepatříme, odmítáme ji a odcizujeme se. Raději si měníme příjmení a nechceme s ní mít nic společného. Když se ztotožníme s naším rodem, přijmeme a uznáme sami sebe, pochopíme, že je úplně jedno, jak se jmenujeme. Kdo našel sám sebe, miluje své jméno i příjmení, ten se už naučil sebelásku. Pokud se chcete dozvědět, co je úkolem

RODINA JE, KDYŽ...

- cítíme sounáležitost, úctu a respekt a přijímáme jedinečnou individualitu každého člena.
- můžeme s důvěrou říct cokoliv, vládne otevřená, pravdivá a upřímná komunikace.
- si láskyplně pomáháme, snažíme se navzájem si ulehčit život. Nezlobme se, pokud neberou vážně naše rady, ale snažme se jimi řídit především my sami.
- nás nebrzdí a zároveň nepřekáží v našem rozvoji, nehází nám klacky pod nohy a je nám tak pomáháno vnitřně zesílit.
- můžeme putovat po vlastních cestách, je nám dovoleno získat a mít o všem vlastní přesvědčení.
- rodiče nejsou kvůli dětem v rolích obětí, protože vědí, že tak v nich nemůžou vzbudit pravou radost.
- jsme podporováni na naší cestě a je nám dávaný prostor pro sebe-realizaci, i když s ní ostatní nemusí souhlasit. Stačí, že respektují naše rozhodnutí
- se můžeme svobodně vyvíjet k vlastní osobnosti s vědomím zodpovědnosti za své myšlení, chtění i konání. Čím dříve se naučíme spoléhat sami na sebe, tím více posílíme naši schopnost samostatného rozhodování, udržuje nás to v pohyblivosti a bdělosti, zoceluje naši osobnost a rozvíjí sílu ducha.
- ve zdraví sdílíme vzájemně i ty nejtajnější touhy.
- cítíme teplo domova.

vašeho rodu a s jakými dary jste sem přišli, kromě jiného se věnuji i typologii osobnosti, ráda vám udělám rozbor a projdu vaše příjmení dle duchovní numerologie.

RODINA NÁM POMÁHÁ ZJISTIT, KDO JSME, ANEBU KDO NEJSME

Rodiče mají ve zvyku mluvit do životní cesty svých dětí, často ji chtějí dokonce určovat, a když se to nevyvíjí dle jejich představ, může následovat křik, napominání, prosby, hrozby, výčitky, kterými se snaží strhnout „nevědčička“ do područí své rodinné lásky nebo názorů! Bezpochyby přece vědí, co je pro ně nejlepší. © Věnuji tomu velkou pozornost, možná někdy i proto, že sami

nejdou cestou, kterou by chtěli, a nemusí se tak zabývat sami sebou a měnit své životy. Každá změna osobnosti (zejména vlastních slabostí) přece bolí a je pohodlnější si toho nevsímat.

Rodinu potřebujeme i proto, že z hloubky duše toužíme být pochopeni a přijati na své cestě životem, protože zatím jsme to sami nedokázali. Až v momentě, kdy to uznáme, nebudeme už potřebovat ani požadovat ocenění zvenčí, které tak očekáváme.

RODINNÉ NEMOCI A ZMĚNA V RODOVÉ LINII

Rodinné nemoci nejsou dědičné a existují pouze proto, že máme model chování a smýšlení, který je podobný, tj. stejnorodý jako u našich předků. Kopírujeme a napodobujeme jejich vlastnosti a myslíme si, že je to tak správné. Nesprávné modely chování, které pochytíme v tomto prvním životním společenství, nás mohou ovlivňovat i po celý život, pokud to ovšem dovolíme a dáme jim tu moc (tím vzniká nemoc). Nebo si to uvědomíme a rozhodneme se vyměnit naše myšlení a postoje za zdravější. Každý z nás je jedinečný a jsme tu sami za sebe. Každým okamžikem se můžeme změnit a vše nastavit zcela jinak. Nejsme zodpovědní za osudy a zdraví našich nejbližších, protože každý si vybírá svou vlastní cestu sám za sebe. To, za co jsme zodpovědní, je pouze náš přístup k nim, co jim svým chováním ukazujeme, co se od nás můžou naučit, jakým příkladem pro ně jsme.

Oslavme DEN RODINY (15. 5.), do které jsme se narodili, i té, kterou si v průběhu života tvoříme s lidmi nám nejbližšími. Kéž by ve všech rodinách panovala láska a dobromyslnost, která nás pozvedává a naplňuje naše nitro spokojeností a bezpečím. Ať je naše řeč pro druhé pohlazením po duši a v našich srdcích ať vládne laskavost, která rozpouští křivdy, zášť, hněv, utrpení, a která ostatním pomáhá na jejich životní cestě. Naučme se být láskou, která tak i žije, a to nejen v měsíci lásky.

TERMÍNY nejbližších akcí:

8. 5. – Obraz vlastní duše (workshop)

18.–19. 5. – Naplň své tělo zdravím (víkendový kurz)

Mgr. Blanka Demčáková

Terapeut osobnostního rozvoje: poradenství, typologie osobnosti, přednášky a semináře, tel. 604 300 189. www.perlapoznani.cz

